

Ești tu dispus să-ți rănești propria inimă, ca să câștigi inima lui Dumnezeu? Ești gata să lași să fii înfrânt, ca Domnul să triumfe? Când ascultarea ta va fi deplină, Dumnezeu va pedepsi repede orice neascultare (2 Corinteni 10:6).

Care este lucrarea învingătorilor?

Și Iosua a vorbit preoților, zicând: „Ridicați chivotul legământului și treceți înaintea poporului”. Și au ridicat chivotul legământului și au trecut înaintea poporului (Iosua 3:6).

Și să poruncești preoților care poartă chivotul legământului, zicând: „Când veți veni la marginea apelor Iordanului, să vă opriți în Iordan” (Iosua 3:8).

Și va fi așa: când tălpile picioarelor preoților care poartă chivotul Domnului, Domnul întregului pământ, se vor odihni în apele Iordanului, apele Iordanului se vor despica: apele care vin de sus vor sta grămadă” (Iosua 3:13).

Și, când cei care purtau chivotul au ajuns la Iordan și picioarele preoților care purtau chivotul s-au afundat în marginea apei (și Iordanul se revarsă peste malurile sale în toate zilele secerișului), apele care veneau de sus au stat și s-au ridicat grămadă, foarte departe, la Adam, cetatea care este lângă Țartan; și cele care coborau către marea câmpiei, Marea Sărată, s-au scurs de tot. Și poporul a trecut în dreptul Ierihonului. Și preoții care purtau chivotul legământului Domnului au stat neclintiți pe loc uscat, în mijlocul Iordanului. Și tot Israelul a trecut pe uscat, până când toată națiunea a terminat de trecut Iordanul (Iosua 3:15-17).

Și preoții care purtau chivotul au stat în mijlocul Iordanului până s-a împlinit tot ce poruncise Domnul lui Iosua să spună poporului, după toate câte poruncise Moise lui Iosua. Și poporul s-a grăbit și a trecut. Și a fost așa: după ce tot poporul

a terminat de trecut, chivotul Domnului și preoții au trecut înaintea poporului (Iosua 4:10-11).

Și Domnul a vorbit lui Iosua, zicând: „Poruncește preoților care poartă chivotul mărturiei să se suie afară din Iordan“. Și Iosua a poruncit preoților, zicând: „Suiți-vă afară din Iordan“. Și a fost așa: când preoții care purtau chivotul legământului Domnului s-au suit afară din mijlocul Iordanului și tălpile picioarelor preoților au ajuns afară pe uscat, apele Iordanului s-au întors la locul lor și s-au revărsat peste toate malurile sale, ca mai înainte (Iosua 4:15-18).

Purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru; pentru că noi, cei care trăim, întotdeauna suntem dați morții datorită lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în carnea noastră cea muritoare, astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața (2 Corinteni 4:10-12).

Lucrarea învingătorilor

Examinând principiul învingătorilor, trebuie să observăm două lucruri: 1) ori de câte ori Trupul, ca întreg, eșuează, Dumnezeu alege relativ puțini oameni care să reprezinte tot Trupul; 2) Dumnezeu îi cheamă pe acești câțiva ca să împlinească porunca Lui, astfel încât, prin ei, să poată ajunge, mai târziu, la cei mulți.

Când Dumnezeu a ales pe copiii lui Israel, i-a chemat pe toți să fie o împărăție de preoți dintre neamuri (Exod 19:5-6). Dar la muntele Sinai ei s-au închinat vițelului de aur și au căzut îngrozitor. Din această cauză, Dumnezeu i-a ales pe leviți – care au păzit porunca Lui de a fi învingători. Astfel, preoția le-a fost dată lor, în locul tuturor celorlalți copii ai lui Israel (Exod 32:15-19).

Când lucrează, Dumnezeu lucrează mai întâi în câțiva și apoi, prin ei, lucrează în cei mulți. Pentru a-i salva pe copiii lui Israel, mai întâi l-a salvat pe Moise. L-a izbăvit pe Moise din Egipt înainte de a-i izbăvi pe copiii lui Israel din Egipt. El

S-a ocupat prima dată de David și apoi, după ce l-a câștigat pe David, i-a eliberat pe copiii lui Israel din mâna filistenilor, ca să devină un neam mare. Ținta spirituală trebuie atinsă prin mijloace spirituale. Dumnezeu a lucrat atât în viața lui Moise, cât și în viața lui David într-o asemenea măsură, încât ei să nu mai poată apela deloc la carne pentru a-L ajuta pe Dumnezeu la împlinirea planului Său.

Dumnezeu a obținut mai întâi 12 persoane, apoi 120 – și astfel a luat naștere Biserica. Principiul învingătorilor este următorul: Dumnezeu cheamă pe câțiva care să facă lucrarea, pentru binecuvântarea celor mulți. Puțini sunt chemați, astfel încât mulți să primească viața. Dumnezeu așază crucea în inimile câtorva – determinându-i să accepte principiul crucii atât în împrejurările vieții, cât și în căminele lor – făcându-i astfel în stare să transmită altora viața. Dumnezeu are nevoie de canale ale vieții prin care să ducă viața la alții.

A sta în moarte ca alții să trăiască

Dumnezeu i-a pus pe preoți în locul morții, astfel încât copiii lui Israel să aibă o cale a vieții. Preoții au trebuit să intre primii în apă și să fie ultimii care să iasă de acolo. Ei erau învingătorii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu caută un grup de oameni care, asemenea preoților de odinioară, să pășească în apă, să intre în moarte, să accepte lucrarea crucii în viața lor și să stea *mai întâi* pe terenul morții, ca *apoi* să deschidă o cale vie pentru Biserică. Dumnezeu ne pune prima dată în moarte, ca să poată transmite viață altora. Învingătorii lui Dumnezeu sunt pionierii lui Dumnezeu.

Nu e vorba că preoții ar fi fost capabili să realizeze ei ceva, ci ei purtau chivotul. Ei trebuiau să poarte chivotul și să coboare în albia râului. Noi trebuie să-L lăsăm pe Cristos (reprezentat de chivot) să fie centrul. Trebuie să fim îmbrăcați cu Cristos și să intrăm în apă. Picioarele preoților stăteau în albia râului, iar umerii lor purtau chivotul. Stând în moarte, ei, să spunem așa, Îl înălțau pe Cristos.

Albia râului este locul morții; nu e ceva confortabil, atrăgător. Nu e un loc unde te poți odihni; nu poți să șezi, să te întinzi, ci trebuie să stai în picioare. Dacă eu trăiesc după natura mea rea, Cristos nu poate trăi în ceilalți. Dar dacă eu stau în albia râului, alți oameni vor trece Iordanul și vor ajunge la victorie. Moartea lucrează în mine, dar viața lucrează în ceilalți. Prin ascultarea mea de a sta în moarte, viața va acționa în alții ca ei să devină ascultători de Dumnezeu. Moartea lui Cristos trezește viața Lui din noi. Fără moarte nu poate fi viață.

Era foarte chinuitor să porți chivotul în râu, căci lucrul acesta cerea multă concentrare. O mică neatenție, și Dumnezeu cel sfânt i-ar fi nimicit. Preoții au stat acolo, urmărindu-i pe copiii lui Israel cum treceau, unul câte unul. Astfel, ei au fost lăsați să treacă ultimii. De aceea și apostolul a spus: „Pentru că gândesc că Dumnezeu ne-a pus pe noi, apostolii, să fim cei din urmă ... ca gunoiul lumii, lepădătura tuturor...” (1 Corinteni 4:9, 13). El voia ca alții să creadă în Evanghelie, fără însă a avea parte de lanțurile lui (Faptele apostolilor 26:29). O, să ne întrebăm fiecare: Lucrez eu pentru faimă, pentru succes, pentru aprobarea altora? Sau caut viața în Biserica lui Dumnezeu? De am fi în stare să ne rugăm în felul următor: „O, Doamne, să mor, ca alții să poată trăi”!

Dumnezeu spune clar că acest lucru nu este ușor. Totuși, aceasta este singura cale spre realizarea planului Său veșnic.

A rămâne în albia râului până când toți copiii lui Dumnezeu trec vorbește despre faptul că nici noi nu putem ieși din moarte până când nu sosește, în sfârșit, Împărăția. Din fericire, Iosua (un simbol al lui Cristos) a dat, în cele din urmă porunca: „Ieșiți din Iordan!” Victoriosul nostru Iosua ne va chema și pe noi să ieșim din apa morții. Aceasta va marca începutul Împărăției.

Mulți oameni nu sunt neascultători, ci doar nu sunt *în întregime* ascultători. În cazul multora nu e vorba că nu plătesc niciun preț, ci că plătesc insuficient; nu că nu cheltuie niciun ban sau că nu trimit soldați, ci că predarea lor nu e totală (vezi Luca 14:25-35). La Ghetsimani se ajunge pe calea crucii. Fără tratamentul crucii nimeni nu poate spune: „Nu cum vreau eu, ci

cum vrei Tu!” Mulți sunt cei care aspiră la chemarea lui Avraam, dar detestă consacrarea de pe Muntele Moria.

Mă tulbur eu din cauza vieții ușoare a vecinului meu? Dumnezeu mă așază la fundul râului ca să fiu învingător pentru El. Îngăduie să fiu înlănțuit, ca alții să audă vestea cea bună. Moartea lucrează în mine, dar viața, în alții. Acesta este singurul canal al vieții. Moartea lui Isus mă umple mai întâi pe mine cu viață și apoi lasă ca această viață să curgă în afară spre alții (2 Corinteni 4:10-12).

Ce face învingătorul lui Dumnezeu? Stă în moartea lui Cristos, ca alții să primească viață. Cuvântul Bibliei trebuie să fie experimentat prima dată de noi, înainte de a fi în stare să-l vestim altora. E nevoie ca lumina adevărului să fie transformată în viață înlăuntrul nostru înainte de a putea fi transmisă altora ca viață.

Dumnezeu face ca învingătorii Lui să vadă un adevăr și să îl demonstreze mai întâi în viețile lor, pentru ca apoi, la rândul lor, să poată aduce pe mulți la ascultarea de acel adevăr. Adevărul trebuie să fie înrădăcinat în noi și să devină parte a ființei noastre. Înainte de a putea vorbi altora despre credință, rugăciune și consacrare, noi înșine trebuie să avem experiența credinței, a rugăciunii și a consacrării. Altfel, acestea vor fi doar cuvinte tehnice, fără nicio realitate în ele. Dumnezeu ne conduce prin moarte, pentru ca alți oameni să aibă viața. Ni se cere să trecem prin suferințe și durere înainte de a putea fi viață pentru alții.

Pentru a învăța adevărul lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să stăm în albia râului. Biserica nu e în stare să treacă și să ajungă în țară, la victorie, din cauză că lipsesc preoții care să stea în râul Iordan. Toți cei care stau în albia Iordanului pot să creeze în alții inimi doritoare de Dumnezeu. Dacă un adevăr a ajuns să fie adânc înrădăcinat în mine, aceasta va determina pe alții să caute același lucru. Multe din adevărurile lui Dumnezeu așteaptă să fie înrădăcinate înlăuntrul meu. În măsura în care lăsăm ca adevărul să fie prelucrat și înrădăcinat în noi, Îi permitem lui Cristos să crească câte puțin în noi. Învingătorii primesc viață de sus pentru a o transmite mai departe Trupului.